

Det, der bestaar

Peters første Brev.

Stap. 2, 4—8: Kommer til ham, den levende Sten, der vel er forfattet af Mennesker, men er udvalgt og dyrebare for Gud, og lader eder selv som levende Stene opbygge som et aandeligt Hus, til et heiligt Præstefab, til at frembære aandelige Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. Thi det hedder i et Skriftsted: Se, jeg lægger i Zion en Hjørnesten, som er udvalgt og dyrebare og den, som tror paa ham, skal ingenlunde blive til Skamme. Eder altsaa, som tro, hører Væren til; men for de vantro er denne Sten, som Bygningsmændene forfattede, bleven til en Govedhjørnesten og en Anstødssten og en Forargelses Klippe; og de støde an, idet de ere genstridige imod Ordet, hvortil de ogsaa vare bestemte.

Et aandeligt Hus med Kristus som Govedhjørnesten.

I sidste Afsnit formanede Apostelen sine Læsere til at hige efter Ordets uforfattede Mælk for at vokse ved den, men han endte med at vise hen til Herren selv. Gennem Ordet havde de smagt, at Herren er god.

Apostelen taler gennem Villeder. De, til hvem han skriver, kendte Væren og hvad Moderatelen betød for Spadhorn. Men nu benytter han sig af et andet Billede, som de ogsaa kendte — de kendte Sten og Bygninger af Sten. Det ligger endogaa nær at tænke, at Sten har været deres fornemste Bygningsmateriale.

Men hvad der fremdeles ligger Apostelen paa Sinde, det er, at de „udvalgte“, de „genfødte“ fremdeles maa komme til Kristus; Villedet om Sten og Bygning skal kun tjene som Middel til Målet. Derfor siger han: „Kommer til ham, den levende Sten.“

Han siger itrafs til: „Jom vel er forfattet af Mennesker.“ Og hvilke Mennesker det er, kan tænkes paa, det ser vi i Vers 7, hvor det hedder: „den Sten, som Bygningsmændene forfattede.“

De aandelige Bygningsmænd i Israel havde forfattet Kristus eller Jesus af Nazareth. De havde set paa ham, vejet ham og maalt ham med deres Maal, men de havde fundet ham upassende til at gaa ind i deres Bygningsværk, og saa havde de forfattet ham eller „vraget“ ham, som Nørðam overfætter.

Beregningen derom kendte de jo nok derinde i Lilleasien, de vidste nok, at Gødernes høje Raad i Jerusalem havde dømt Jesus til at dø paa et Kors som en Gudsbeholder.

Men naar Apostelen Peter saa alligevel opfordrer sine Læsere til at komme til ham, saa siger han til, at Gud holder den vragede Sten for udvalgt og dyrebare.

Han kalder Kristus en levende Sten, vel til Forskel fra almindelige Stene, og fordi det er et levende Hus, hvis Opførelse han har for Øje. Udtrykket minder os for øjeblikket om, at Jesus i sin Samtale med den samaritanske Kvinde kaldte sig selv „Levende Vand“ (Joh. 4. Kap.) og i sin Tale i Kapernaum kaldte han sig „Levende Brød“ (Joh. 6, 51).

Apostelen skriver videre: „Og lader eder selv som levende Stene opbygge til et aandeligt Hus.“ Det er hans Hensigt med at opfordre dem til at komme til den levende Sten, at de som levende Stene skal forenes med ham, højes sammen, ja bygges sammen med Kristus og sammen med hvoerandre.

Naah, hvor Leber det Lanken hen paa meget i det praktiske Kristendom!

Det er sikkert den kristne Menighed og dens Organisation, Apostelen her har for Øje. Det er et forfælsk Billede fra det, Paulus bruger 1. Kor. 12. Kap. — Begrebet med de mange forskellige Remmer — men der ligger paa det samme: de gensødes og troendes egen Opbyggelse og Vækst og deres Brug i Guds Rige.

Der er intet Steds i Guds Ord lært om en bestemt Menighedsordning eller Forfatning, og saa synes mange at mene, at det nok

gaar an at være skriften uden at høre til en Menighed.

Det lader sig gøre at blive skriften uden at høre sammen med andre kristne, ja det er en personlig Sag, Enkeltmands Sag at blive skriften (dog, det sfer gennem Menighedens Virksomhed), men at fortsætte med at være skriften uden at slutte sig sammen med andre, derimod taler dette Ord bestemt: „og lader eder selv som levende Stene opbygge til et aandeligt Hus.“

Videre hedder det: „til et heiligt Præstefab, til at frembære aandelige Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus.“ Billedet vels fra „aandeligt Hus“ til „heiligt Præstefab“, og det staar i Forbindelse med, at der skrives fremad fra de kristnes Sammenbygning med Kristus og med hvoerandre til en fælles Virksomhed, Frembæren af aandelige Ofre.

Ved aandelige Ofre skal her sikket ikke blot tænkes paa Vønner og Forbønner og lignende, men navnlig paa Ofre, som kan tjene til den aandelige Bygning, Udvikelse, paa Ofre til Guds Riges Befæstelse og Udbredelse ved Menneskers Gæstfærdige hjemme og ude blandt Hedninger.

Lanken om Præstefabet bliver der Anledning til at komme nærmere ind paa i det næste Afsnit.

Apostelen henviser saa angaaende Bygningen til Ef. 2, 16, hvor der paaas om Kristus som Govedhjørnesten, at Gud selv har bestemt ham til Govedhjørnesten i Zion, og at han er udvalgt og dyrebare, og der siges, at den, som tror paa ham, skal ingenlunde blive til Skamme. Men den modsatte Side, at han drages af Bygningsmændene, lægger Peter til, efter at det er gaaet i Opfyldelse, under Henvisning til en anden Profet (Ps. 112, 22).

Og for videre at tilføjede sine Læsere til at komme til den vragede, men alligevel levende, udvalgte og dyrebare Hjørnesten og blive rigtig sammenbygget med ham siger han videre: „Eder altsaa, som tro, hører Væren til.“ den Væren at blive sammenbygget med ham, der vel blev forfattet og dragt, men alligevel er levende og fremdeles lige udvalgt og dyrebare; og det kan de stole paa, at den, som tror paa ham, skal ingenlunde blive til Skamme.

Det samme gælder i vor Tid og alle Tider, hvor mange der saa end vrager denne Hjørnesten; kun disse der sammenbygges med ham, bliver frelst. Der er ikke Frelse i nogen anden, som samme Apostel sagde i sin Tale for det jødiske Raad (Ap. Gr. 4, 12).

Men det er et tungt Ord, der siges til Slutning: „men for de vantro er den Sten, som Bygningsmændene forfattede, bleven til en Govedhjørnesten og en Anstødssten og en Forargelses Klippe; og de støde an, idet de ere genstridige imod Ordet, hvortil de ogsaa vare bestemte.“

Hertil bemærker Nørðam ramrende: „Bestemte, til at støde an; de kunne ikke gaa uden om Hjørnestenen. Det er nemlig Guds Bestemmelse, at overfor Kristus maa et Mennesker komme til en Afgærelse; for den, der ikke vil tro, maa Kristus blive til Fald; denne Bestemmelse træder i Kraft for disse.“

Binf for Gennemlæsning af Bibelen.

K. G. B. C.

Peters første Brev.

I Kap. 1, 1 angiver Apostelen Peter sig som Forfatter af Brevet, der bærer hans Navn. Hans oprindelige Navn var Simon, en Søn af Simon Jonas. Det nye Navn fik han af Herren, da han overgav sig helt i sin Herres Tjeneste.

Navnet Peter betyder Klippemand.

Apostelen Peter indtager en stor Plads ikke alene i Pavestolen, men ogsaa i Skriften, Kirkens Historie og i Guds Menighed.

For Væren i Pavestolen vilde han vist blive en af dens kraftigste Protestanter.

Men derimod, og det med Rette, kan der siges om Peter det samme som om hans Herre og Mester: Peters Spor er udslettet baade i Bibelen og Kirken.

Om Apostelen Peter kan det med Sandhed siges, hvad en katolsk Præst udtalte paa Augsburgerrødet Mar 1530: „Nu fortaar jeg, at de Lutheriske sidder i Skriften, men vi sidder ved Siden af den.“

I alle fire Evangelier har Peter en vigtig udslettet Plads.

I Matthæus Kap. 16, 16 har vi hans magtige Befendelse saalydende: „Du er Kristus, den levende Guds Søn!“ Markus beretter i Kap. 1, 16—17 om hans Kaldelse til Mennekesjæffer. Ulykkelige Peter! thi han tog mod Kaldet straks. Læser! har du gjort dette?

Lufas meddeler os i Enkeltsteder hans Omvendelseshistorie (Se Kap. 5, 1—11). Johannes fortæller os det skønne Vidnesbyrd, som Peter afslagde paa alle Disciplenes Vegne, idet han siger: „Herre! til hvem skulle vi gaa hen? Du har det evige Livs Ord!“

Kommer vi saa til Apostelhistorien, da er han Govedpersonen i Kap. 1—12. Hans fem Taler i dette store Afsnit er et magtigt Vidnesbyrd om Landsdaaben paa Pinsedag og de herlige Virkninger, som Pinsedagets efterlod sig baade i Jøde- og Hedningeverdenen; thi Peter, ikke alene grundlagde Menigheden første Pinsedag, men var med inde i Samaria og der satte Sanftion paa Filipps Missionsarbejde, ja vandt den første Hedning for Guds Rige: Kornelius. Men ikke alene havde Peter en førsterangs Plads i Bibelen og i Kirkens Grundlæggelsesarbejde, men han staar ogsaa som et stort Ideal eller Vorbillede i Guds Menighed for os alle.

I denne Forbindelse skal fremhæves nogle Karaktertræk til Selvsprøvelse og Lærdom. Om Peter kan der med Rette siges følgende Træk: Han var et resolut, eller for at bruge hans eget Ord, et — Strafsmenneske. Svillen Vlyffe for ham! Han var et Ydmyghedsmenneske; thi det er fra hans Læber vi har Ordene: „Smykker eder med Ydmyghed“ (Kap. 5, 5). Peter var et Frihedsmenneske. Mærk i denne Forbindelse hans fem sprudlende, ja gultrende Taler i Ap. G. Kap. 1—12.

Han var et Sagtmodighedsmenneske. Til Vys over dette Træk mærk Kap. 13, 15, saalydende: „Men heliger den Herre Kristus i eders Hjerter, altid rede til at forsvare eder overfor enhver, som kræver eder til Regnskab for det Naab, der er i eder, men med Sagtmodighed og Frugt.“

Peter var videre et — Indvovsesmenneske; Thi med Styrke skriver han saadan: „Saa anbender al Jid paa i eders Tro, at udvise Dyd — og videre hedder det: „Derfor Brødre! gør eder des mere Jid for at befæste eders Kaldelse og Udvalgelse; thi naar I gøre dette, skulle I ingen Sunde støde an“ (2 Peter Kap. 5, 10).

Peter var fremdeles et Glædesmenneske. Det er fra hans Læber, vi har disse Istandende Ord: „Brødre eder med en udsigtelig og forherliget Glæde!“ (Kap. 1, 8).

Endelig var Peter et Menneske med et — Levende Naab. Hør ham udrøbe: „Løbet være Gud“ og vor Herres Jesu Kristi Fader, som har gængsdt os til et Levende Naab!“ (Kap. 1, 3).

Efter at Peter af Herren var kaldt til Mennekesjæffer, ser vi ham udmærket sig ved en fuld Hengivelse, og glødende Kærlighed til sin Herre og Frelser. Vel var der ved flere Lejligheder fremmed Jid i hans Nidkærlighed.

Overlæse og Modlæshed det var Høderpunkterne i Peters Liv. Men Peter gif, som en Ildig Discipel i Mesterens Skole og lærte gennem drosje Lektier at blive en af de elskeligste Mennekesjækkelfer i Guds Riges Historie.

Peter blev ved flere Lejligheder udmærket af hans Mester. Han var med ved Opvækkelsen af Jairus Datter. Han var med ved Forklarelsen paa Hjerget. Her har vi de ufor-glemmelige Ord fra ham: „Herre! det er godt, at vi ere her.“ Og han var med ved den store Sjelesfam i Gethsemane Høve.

Efter Grundlæggelsen af Guds Kirke i Jerusalem, Samaria og Antiochia, fortsatte Peter Sandsynligvis sin Missionsvirksomhed videre mod Øst, medens Paulus gif vestpaa.

Genad mod Slutningen af Peters Liv, mener man, at han kom

til Verdensstaden, Rom. Hvis saa er Tilfældet, maa det have været mellem Aarene 65—68, efter at Paulus havde lidt Martyrdom.

Endelig skal Peter selv have lidt Martyrdomen i Rom ved Korsfæstelse, og Sagnet føjer til, at han bad om at maatte hænges med Hovedet nedad, fordi han sølte sig værdigt til at dø paa samme Maade som sin elskede Herre og Mester.

Det var at tage Ydmyghedsjuyfket paa sig, ikke sandt?

De ydmyge giver Herren Raade. Brevets Læsefærdige betegner Apostelen med Ordene: „Udlandene i Adspredelse“ og nævner saa videre fem forskellige Provinser i Forafien. Betegnelsen tager vist mere Sigte paa det nye end det gamle Israel, der paa det Tidspunkt, Apostelen skrev Brevet, var mer op til den Dom, som ramte det Mar 70 efter Kristus.

At Domsvejret var for Døren det mærker vi af saadanne Udtalelser som f. Eks. „Eder prøvede Tro“ — „der prøves ved Jid“ — „Jidprøvelser“. I elskede! undrer eder ikke over den Jid, som brænder jorden eller til eders Prøvelse, som om der handtes eder noget underligt.“

Keroforsølgelserne var den Jid, der var ved at faa ud i lys Rue. Naade Paulus og Peter faldt som Ofre derfor.

At give guddommelige Vinf, at styrke, trøste og opmuntre Herrens Menighed under Trængslerne og Forsølgelserne, det er Hensigten med dette vidunderlige skønne Brev, eller rettere begge Brevene.

Brevene 1—2 i Kap. 1, danner Brevets Indledning og indeholder, foruden et Fingerpeg paa Læsefærdigheden, en Antydning om, at det nye Israel ogsaa er et udvalgt Folk, eller rettere et Følkeudvalg — udvalgt af Faderen, renset i Kristi Blod og befeglet af Helligaanden.

Dernæst falder Brevet i to Hoveddele, nemlig saaledes:

1. Kap. 1, 3—2, 10 udgør den første Del.

2. Kap. 2, 11—5, 11 omfatter den anden Del.

Kap. 5, 12—14 danner Slutningsordet.

Medens Paulus er den store Tros-lærer i Herrens Kirke, som vi har set af Brevene, der bærer hans Navn, saa er Peter derimod Præstifæren i den rene Væren, eller i den — virksomme Tro.

At saa Troen omfat i Livet i alle Livets Former, det er det Element, hvori Peter er hjemme. Svad Baudet er for Fiffen, det er den praktiske Virksomhed for Peter.

Peters Breve er derfor ikke nogen egentlig Lærebrev, selv om han i Brevene antyder, de store centrale Sandheder i Kristendommen.

I den første Hoveddel (Kap. 1, 3—2, 10) har vi blot Hentydninger til Kristendommens fundamentale Sandheder, den anden Hoveddel er derimod af ren praktisk Art.

I store Grundtræk ansfærer vi her blot følgende Vinf:

„Det levende Naab“ (Kap. 1, 3). „Den uforkrænkelige og uforvismelige Tro“ (Kap. 1, 4).

„Den prøvede Tro, som er meget dyrebare, end det forgængelige Guld“ (Kap. 1, 7). „Sætter fuldt ud eders Naab til den Naade, som bliver eder til Del i Jesu Kristi Naabensbærelse“ (Kap. 1, 13). „Kristi dyrebare Blod“ (Kap. 1, 19). „Guds levende og blivende Ord“ (Kap. 1, 23). „Herrens Ord bliver evindeligt“ (Kap. 1, 25). Ordets uforfattede Vækst (Kap. 2, 2). „Den levende Sten“ (Kap. 2, 4). „Det aandelige Hus af levende Stene“ (Kap. 2, 5).

En udvalgt Elægt og et kongeligt Præstefab, et heiligt Folk, et Folk til Ejendom, for at forkynde hans Nyder, som kaldte fra Mærket til sit underfulde Vys“ (Kap. 2, 9).

Disse Toner er som magtige Sabhatstøner i alt Guds Folks Væren, ikke sandt? Det er Toner, der bedrøvrer det dybeste i levende Kristendom, men Peter udbieler ikke disse Stykker i Kristendommen. Det overlader han til Helligaanden.

Lad os, Præster især, vogte os for vidtløftige Forklaringer. Lad Helligaanden saa handle med Sjælene. Og lad os enkeltvis klegne os Lærdommen og Trøsten.

Som alt antydet saa er den an-

Canada made me Prosperous

— det er hvad Tusinder af Farmere siger, der har trillt fra U. S. til det vestlige Canada. Canadas Jubbilæsse til enhver af nabolætte sig i Manitoba, Saskatchewan eller Alberta er virkelig tiltrækkende. De elsker Farmere til at tjene penge og bli lykkelige, bestaaende hjem for dem selv ved at flytte til at boe i verdens bedste.

De kan faa et Hjemstæd paa 160 Acres frit.

eller andet Land til meget lave Priser. Svar kan De hvide godt Farmland for \$15 til \$30 pr. Acre, der vil give 20 til 45 Bushels af 82 Hvede pr. Acre det er let at bli velstaaende. Canadas Farmere elver ogsaa gode Udbytte af Sævre, Vug og Vin. Uagtet Farming er ligesaa liden mende som Skermat. Det gode Væsen er fuld af Aaring, og er den eneste Jæde, der trænes for Skog- eller Værestift. Erhø efter Literature og lave Jernbaneforret til Egypt. Immigration, Ottawa, Ont., eller til

Scandinavian Dept. of Canadian Government,
311 Jackson St., St. Paul, Minn.

160 ACRES
WESTERN
CANADA
FREE

W. V. BENNETT, Room 200 Bee Bldg., Omaha, Nebr.

Bered en større Avl.

Aldrig har Kornmangelen været saa stor, og aldrig har der været givet en saa ypperlig Anledning til at hjælpe Verden og samtidig hjælpe sig selv. Aldrig har Trangen til en vel tilberedt Sædejord været saa stor — eller Nødvendigheden af gode Redskaber dertil.

Gode Redskaber — som Deering, McCormick og Osborne — gør Sædejorden fin og blød, saa den holder Væden og sikrer frodig Vækst.

Deering, McCormick og Osborne Ringharver har flere nye Forbedringer. De kan stilles til at gaa saa dybt, som man maatte ønske, De efterlader ingen urørt Stribe af Jorden, og dog er de særdeles lette at vende med. Glem heller ikke de mange velkendte Fordele, disse Redskaber besidder i Retning af Bekvemhed og Holdbarhed.

I Aar gælder det om at faa Jorden til at give største mulig Afgrøde. Begynd ret ved at tilberede Jorden paa den bedste Maade. Tal med Deres egne handlende — eller skriv til os — om de nye Deering, McCormick og Osborne Redskaber.

INTERNATIONAL HARVESTER CO. OF AMERICA
(Incorporated)
Chicago U. S. A.

den Goveddel (Kap. 2, 11—5, 1—12) af en ren praktisk Art. Den falder i følgende Afnit.

Kap. 2, 11—17 handler om Forholdet mellem Underaatter og Frørigbed, som her karakteriseres „som Guds Tjener“. Afsluttet slutter med Ordene: „Erer alle, efter Broderfæstet, frygt Gud, ærer Kongen“ (Kap. 2, 17).

Kap. 2, 18—25 omhandler det rette Forhold mellem Herre og Tjener. Kristus fremsættes her som det store Vorbillede for enhver i sin Stand. Han (Herren) tog paa sig Tjenerfæstelse.

Gaa du hen og gør ligesaa! Kap. 3, 1—7 belærer os om det rette Forhold mellem Mand og Hustru. Mærk nøje under Læsningen, at Lydighed, Ydmyghed og Vønnen er her antydede Govedstykker og Govedbilkkaar for et lykkeligt Vægtstæb.

Kap. 3, 8—4, 19 indeholder en omfattende Ræde af herlige Vinf for alle Medlemmer i Guds Menighed. Formerne, under hvilke dette rige Indhold møder os, er dels Formaning, dels Advarsel, dels Opmuntring, dels Tilskyndelse og dels salig Trøst.

Men Formaalet med hele dette herlige Afnit er udtrykt i Kap. 4, 10, saalydende: „Efter som enhver har faaet en Naadegave, skulle I tjene hvoerandre dermed, som gode Gudsdydere over Guds mangfoldige Naade.“

Kap. 5, 1—4 indeholder værdifulde Lærdomme for os i det heilige Læere- og Prædteembede. Det er ikke Peter i Rom paa Tronen, der taler her, det er Peter nebe ved Mesterens Fod. Det er ikke Herrens, nej, men det er Tjeneren, der opmuntrer sine Medtjenerne, Medaldste og Medarbejdere til med Troskab at „vogte Guds Hjord“ og være Mønster for Hjorden. Brødre! maa Herren hjælpe os fremad i dette Spor.

Kap. 5, 5—11 indeholder en Ad-

varsel, en Formaning, en Opmuntring og en herlig Trøst.

Advarsel er udtalt i Ordene: „Gud staar de hoffærdige imod“. Naade Israels, Kirkens og Verdens Historie beviser dette. Formaningen lyder saaledes: „Derfor ydmyger eder under Guds vældige Naad, for at han i sin Tid maa oplysje eder.“

Opmuntringen møder os i disse skønne Ord: „Raster al eders Sorg paa ham; thi han har Omhu for eder.“ Endelig udtales Trøstordet i følgende Sprog: „Men al Naades Gud, som kaldte eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en fort Rids Videlse, han vil selv fuldelig berede eder, styrke, bekræfte og grundfæste eder.“

Det egentlige Brev slutter saaledes: „Sam tilhører Magten i Gøgheders Evighed! Amen.“

Brevene 12—14 danner en Slutningshilsen med Ordene: Fred være med eder alle, som ere i Kristus!

Herrens Hus.

Til Guds Hus jeg vil mig stunde, Der min Sjæl sin Svile fandt; Om jeg sad paa blødest Synde Eller haarden Vænt, jeg vandt Altid mere end jeg stænkte — Al, om Verden det betænkte!

Herrens Hus er godt at gæste, Der jeg kan i Fred og Ro Blifket paa det høje fæste Og opbygges paa min Tro; I dets rene Atmosfære, Mærker jeg, er godt at være.

Jeg til Herrens Hus vil haste, Naar min Sjæl er træt og tung, Al Besymring der afkaste, Svæbes, løstes, blive ung, Glemme alt, som vil befære, Bed Guds Sindelag at lære.

Jeg til Herrens Hus vil lle — Verdens Brød gør ingen mæt, Stænkter ikke Lanken Svile, Naar den tumlet har sig træt —